

foregaaet i de to foregaaende Aar, er det klart, at vort Parti vil stemme for disse Ændringsforslag.

I de Bemærkninger, hvormed det ærede Medlem Hr. N. Neergaard begrundede sin Modstand, er der Ting, som jeg ikke skal komme ind paa nogen synderlig Diskussion om. Det ærede Medlem mener, at hvis man vedtager Ændringsforslagene, vil man ikke kunne opretholde Hærens effektive Krigsstyrke. Naar jeg hører denne Sætning, kan jeg ikke beundre andet deri end den Alvor, hvormed det ærede Medlem med Ordet „effektiv Krigsstyrke“ betegner noget, som hverken er effektiv Krigsstyrke eller Krigsstyrke eller Styrke overhovedet. Naar det ærede Medlem siger, at man herved vil undergrave og umuliggøre den hele Ordning, skal jeg derom kun udtale, at efter vor Mening, der i saa Henseende falder sammen med alle de Udtalelser, som faldt fra militær Side, den Gang Striden stod om denne Ordning, undergraver og umuliggør den sig selv. Yderligere skal jeg ikke komme ind paa de Betragtninger, det ærede Medlem fremsatte, men blot vende mig til selve det foreliggende Spørgsmaal, om man skal gennemføre disse Beparelser, og de Indvendinger af anden Art, som det ærede Medlem fremsatte herimod.

Det ærede Medlem vovede sig ikke og vilde paa ingen Maade ind i den Opfattelse, man nu og da hører, at det er en Forseelse at ville lovgive paa Finansloven; alt for mange Vidnesbyrd, ogsaa fra Venstres Regeringstid, vil jo vise, at man meget vel kan lovgive paa Finansloven, og at Folketinget ogsaa paa Finansloven kan hævde sin Opfattelse af Lovgivningen indenfor den samlede Rigsdag. Men det ærede Medlem mente, at han ikke kunde gaa med til en Lovgivning paa Finansloven, som nedbrød en bestaaende Lov, i alt Fald vilde det andet høje Tings Tilslutning hertil være en Nødvendighed. Det er nu ganske klart, at i Spørgsmaalet om bestaaende Love og deres Behandling paa Finansloven vil de to Tings Styrke afhænge af, hvad det drejer sig om. Men naar det ærede Medlem mener, at der her foreslaas en Forandring af den bestaaende Forsvarsordning, som vilde betyde dennes Nedbrydning, er dette fuldkommen urigtigt. Det, der sker her med Hensyn til Forslaget om Udsættelse af Øvelser, er jo intet andet, end hvad man har oplevet og vil kunne opleve naar som helst under en hvilken som helst bestaaende Ordning, og hvad vi har oplevet under den forrige Ordning paa et Tidspunkt, hvor det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var

interesseret i at tilvejebringe en ny Ordning og var ganske klar over, at i en saadan gammel Ordnings sidste Tid kunde man ikke forlange, at enhver Ting indenfor denne skulde vedligeholdes paa samme Maade som tidligere, og at Øvelser altsaa kunde bortfalde. Det gennemførte den daværende Regering da; men enhver ved ogsaa, at Spørgsmaalet om Øvelsers Afholdelse og Genindkaldelser mangfoldige Gange vil vise sig at være afhængigt af Forhold, som pludselig opstaar, og hvorefter man beslutter ikke at afholde disse Øvelser det og det Aar, fordi det nu er ubekvemt at gøre det, fordi det vilde være skadeligt f. Eks. for Landbrugets Interesser. Man aflyser dem, man beslutter ikke at afholde dem.

Altsaa, den Omstændighed, at man beslutter, at i Aaret 1925—26 vil man ikke afholde de og de Øvelser har aldeles ingen nedbrydende Indflydelse paa selve Ordningen. At man, naar den ekstraordinære Lov om Militærmateriellets Anskaffelse siger, at der skal anskaffes for 3 Mill. Kr. om Aaret, beslutter ved en Anmærkning paa Finansloven at nedsætte det for indeværende Aar, vil jo i ingen Henseende ændre ved, at det Beløb som Loven fastsætter, nemlig tilsammen 30 Mill. Kr., bliver staaende. Det vil efter min Opfattelse kun medføre, at det vil, hvis Loven ikke senere forandres, tage noget længere Tid at opbruge disse 30 Millioner. Det kan selvfølgelig ikke medføre det, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mener: at man saa næste Aar vilde lægge det, der spares i Aar, til det Beløb, der ellers normalt skal bruges, og derved efter et Aar, hvori der bruges forholdsvis lidt, faar et Aar, hvori der bruges forholdsvis meget, men det vil medføre, at det vil tage noget længere Tid at faa opbrugt dette Beløb.

Det har ikke det mindste med en Nedbrydning af den hele Ordning at gøre. Der er kun Tale om, at man ud fra den ene eller den anden Betragtning, i dette Øjeblik den Betragtning, at det er forstandigt at udsætte disse Bevillingers Anvendelse, foretager en Ændring paa Finansloven i de Regler, der gives i Loven. Og saa vil det jo vise sig, naar Folketinget har vedtaget Ændringerne, hvorledes Landstinget vil stille sig dertil. Hele dette Spørgsmaal om, hvad Landstinget agter at gøre, skal jeg selvfølgelig paa nærværende Tidspunkt aldeles ikke komme ind paa, det ligger ikke for her. Det, vi i Øjeblikket taler om, er, hvad Folketinget agter at gøre, og saa haaber jeg, at Landstinget vil tage det Hensyn til Folketingets Beslutning, som